

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ТРЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДНР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

На другия ден Иисус отиваше в града, наречен Наин; и с Него вървяха мнозина от учениците Му и много народ. И когато се приближи до градските врата, ето, изнасяха мъртвец, единичък син на майка си, а тя беше вдовица; и много народ вървеше с нея от града. Като я видя Господ, смили се над нея и рече ѝ: не

плачи. И като се приближи, допря се до носилото; носачите се спряха, и Той рече: момко, тебе думам, стани! Мъртвецът, като се подигна, седна и почна да говори; и Иисус го предаде на майка му. И страх обвзе всички, и славеха Бога и казваха: велик пророк се издигна между нас, и Бог посети Своя народ. (Лк 7:11–16)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА СИНА НА НАИНСКАТА ВДОВИЦА

Две черти от днешното четиво искам да подчертая. Първото е възкресяването на сина на Наинската вдовица: на какво ни учи това събитие? Разбира се, най-напред, на изумлението пред властта на Господа, Който има силата да възкресява умрелите, Който е Господ и на живота, и на смъртта.

Но не просто е станало това дело на възкресяване. Вървяла вдовица, загубила вече всичко, което само ѝ било скъпо на земята, с изключение на единствения си син — и този син сега бил мъртъв, и след неговото погребално шествие вървяла тя сега, погребвайки последната своя радост, загубила последната своя надежда. И Господ, приближил се до нея, бил пронизан от жалост: онази жалост, която била причина за възплъщението на Сина Божий, онази жалост, която Него, Сина Божий, направила Син човешки, за да спаси хората от всичкото зло. Но Той не просто възкресил умрелия; Той се обърнал първо към неговата майка с думите: Не плачи!.. Той поискал като че от нея, тя да Му се довери до край, пред лицето на самата смърт на сина си тя да престане да плаче, отдавайки го на волята Божия. И едва тогава Христос заповядал на сина ѝ да възкръсне.

В това се съдържа за нас дълбок урок; ние трябва да преминем през загубата на всичко онова, което обичаме, което ни привързва към земята, което ни прави робини на земята, докато си мислим, че ние я владеем. Трябва да се потопим в тази скръб на загубата, и тогава да застанем пред Бога с готовност да чуем Неговото слово: Не плачи за загубеното, чакай чудо!.. И ако действително всичко загубим, освен нашата вяра в Бога, ако сме готови да Му отдадем всичко, и себе си, даже своята мъка — всичко, ще възкръсне в нас животът.

Ние можем да поставим пред себе си въпроса за това, как

Господ, Който Самият трябвало да умре, е могъл да възкреси сина на майката наинска? Как могло да се случи това, — нима Той Самият не е бил под властта на смъртта? Как така Той могъл да победи смъртта, бидейки подвластен на нея? Той не бил подвластен на смъртта. Ние всички се раждаме в ъв временния живот за да израснем чрез него в живот вечен, минавайки през дверите на смъртта. Христос пък, без мъртвият, се родил в живота, за да умре. Ние се раждаме, за да живеем, — Той се родил за кръстна смърт. Но, както казва свети Максим Из-

поведник, смърт в Него нямало, защото не може в едно и също същество да се съедини неразделно, неразкъсно, и неслято и Божеството и човешкото — и едновременно да присъства смъртта. Смъртта Христос приел в Себе си по своя воля, Той не ѝ бил подчинен. Той бил безсмъртен и в човечеството Си от момента на Своето възплъщение; Той умрял само за да се съедини с нас неразлъчно, да умре с нашата смърт и да има власт да възкреси всекиго от нас. Но тази сила на възкресението действала в Него от първия миг на Неговото възплъщение. Той бил Бог, дошъл в плът; безгрешен в Своята плът, всемогъщ в Своето Божество — Той могъл да сътвори и тогава това чудо. Нека с благоговение помислим за тази любов, за това състрадание, което направило Бога човек, за да живее в пределите на падналия свят, да умре с нашата смърт, като я приеме върху Себе си, оставайки, обаче, чужд на нея по същество, и възкръснал, да ни отвори вратата на вечния живот. **АМИН.**

Автор: Митрополит Антоний Сурожски

Източник: <http://www.pravmladeji.org/>

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ •

ЖИТИЕ НА СВ. АПОСТОЛ ЯКОВ АЛФЕЕВ

9 ОКТОМВРИ

Свети Яков Алфеев принадлежи към числото на славните и всехвални дванадесет апостоли Христо-ви. Светата Църква го знае като брат на св. апостол и евангелист Матей.

След слизание на Пресветия Дух на Петдесетница, Яков Алфеев заедно с другите апостоли проповядвал словото Божие най-първо в Йерусалим и цяла Палестина, а след това и в редица близки и далечни страни. Бил заед-

но с апостол Андрей Първозвани в Едеса. Също ходил на проповед в Газа, Елевтеропол и по всички други, определени от жребия му места. Бил продължително време в Египет. Престоял доста време в град Острацин, където запечатал своите апостолски подвизи с мъченическа смърт. Бил разпънат на кръст.

В деветия век Теофан Никеийски написал в чест на св. апостол Яков Алфеев канон, който сега светата Православна църква пее в деня на неговата памет. В тоя ден Църквата се обръща към християните с такива думи:

„Да възнеем с похвали, като богопроповедник, този който твърдо вложи в душите на благочестивите люде истините на мъдростта!“

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

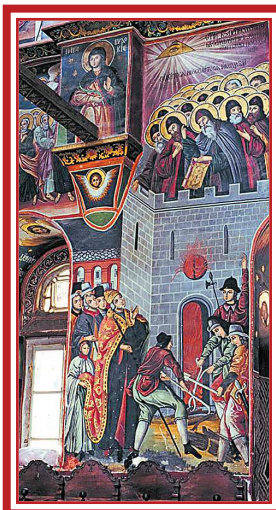
• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

СВЕТИ 26 ЗОГРАФСКИ МЪЧЕНИЦИ

10 ОКТОМВРИ

През 1274 г. византийският император Михаил Палеолог се съгласил на уния с Рим. Целта на т. нар. Лионска уния била да получи от Запад помощ срещу арабите. През 1278 г. той издал указ унията да се въвежда чрез всички насилствени мерки. Светогорските монаси изпратили послание до императора, в което твърдо отстоявали невъзможността да приемат унията. Освен това те го молили да държи онова учение, което е приел от св. отци. Във Византия и Св. Гора дошли папски пратеници, за да проверят прилагането на Лионската уния. Някои манастири ги приели от страх, но други не, и затова пострадали. В това число бил и българският Зографски манастир.

Тези, които се нахвърлили срещу манастира, били скитащи рицари-кръстоносци. Игуменът Тома накарал по-малодушните да се скрият някъде по планинските пещери. А той с 21 монаси и 4 миряни се заключили в манастирската кула.

Кръстоносците подпалили кулата от всички страни. Затворените вътре 26 защитници на Православието загинали сред пламъците. Това се случило на 10 октомври 1284 г. Не са известни имената на четиримата миряни. Известни са само имената на монасите: Тома, Варсануфий, Кирил, Михей, Симон, Иларион, Яков, Иов, Киприян, Сава, Яков, Мартиниан, Козма, Сергей, Мина, Йоасаф, Йоаникий, Павел, Антоний, Евтимий, Дометиан и Партений. От всички само монах Партений не загинал в пламъците, а паднал от кулата. Той живял още 30 дни и така имал възможност да разкаже всичко на завърналите се по-късно в манастира братя.

През 1873 г., за да не рухне кулата, монасите я съборили сами, като издигнали на нейно място паметник. Осветили го на 10 октомври.

Източник: „Църковен вестник“

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

2 Къде води човека истинското покаяние? Благодатта на Човеколюбеца Бог е една, но независимо от това, тя действа във верните по различни начини. В тези, които са в самото начало на покаянието и не са се избавили от страстите тя действа ободряващо, за да не изпаднат в малодушие и да отстъпят.

На тези, които вече са преуспели и се подвизават усилено, тя се явява от време на време и им дава мъжество в трудовете.

Тези, които още повече са напреднали в практическото дело и са укротили чувствените страсти, тя просвещава с Божествена светлина.

А у тези, които с най-голямо старание пазят сетивата си от плена на неразумното и страстно начало, умът в значител-

на степен се просвещава от Божествената светлина; благодатта ръководи помислите им, така че мисленият им избор и постъпки са винаги разумни и богоугодни.

Както казват светите отци, непостижима и поразителна за човешката логика тайна е, как умът с най-усилено внимание укротява противните на разума влечения и движения на чувствата — логос на духа и на живота, и обуздавайки ги, намира успокоение в тях, и тогава благодатта се предава във властта на господстващия ум, и тези две свършени начала, съставляващи свършения човек, се съединяват в едно.

При пълно покаяние, когато тленното е превзето от живота и умът заедно с Божествената благодат осъществяват възкресението, възникват чувства и знания без участието на ес-

теството и започва истинското служение на пълнотата на Църквата.

Макар благодатта да е една, тя пребивава в своите състави – осветените души, по различен начин и дава на всеки по мярката на дара (Еф. 4:7). На едного дава премъдрост, на другото знание и дар да богословства, на трети – дар да пророчества, на четвърти – дар да изцелява, на пети – дар да служи – всичко в съответствие с необходимостта за устройство на църковната пълнота. И сега, не само в далечното минало, продължава и действа обещанието на нашия Господ, че Той никога няма да ни остави сами.

Тези състояния, които се явяват своеобразни форми на духовно преуспяване на ония, които старателно пазят съвестта си, са постоянни, но и преживяващите ги, не могат да ги контролират та преизобилната слава да се отдава Богу, а не нам (2 Кор. 4:7).

На някои, когато това е целесъобразно, се дават свидетелства по Божията благодат. И отново – тези, които преживяват подобно състояние, не могат да го контролират – кога, как и колко. Обикновено то възниква благодарение на молитвата, но не тогава, когато молещият иска, дори и много да го желае.

Човек никога няма да съумее напълно да контролира действието на благодатта, както и да опитва, тъй като съществуват определени граници, установени от Божия Промисъл, които са почти неизменни. Ние имаме право да молим, не да заповядваме. Спасението на човешката душа – ето какво е угодно на Божията воля, и ако на това ще попречи някое утешение, молбата за него никога няма да бъде чува от Бога.

(следва продължение)

Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ЗА ПРЕДЗНАНИЕТО И ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИЕТО

Трябва да се знае, че Бог предварително знае всичко, но не предопределя всичко. Така Той предварително знае за това, което е в наша власт, но не го предопределя; защото Той не иска да се появи порок, но не принуждава със сила към добродетелта. Следователно предопределението е дело на Божествената заповед, основано на предзнание. Въз основа на предзнанието Си Бог предопределя това, което не е в наша власт. Защото въз основа на предзнание-то Си Бог вече е предопределил всичко така, както благодатта и справедливостта Му изискват.

Трябва да знаем, че добродетелта ни е дадена от Бога заедно с нашата природа и че Той Сам е Начало и Причина на всяко благо. И без Неговото съдействие и помощ за нас не е възможно нито да искаме, нито да вършим добро.

Но в наша власт е или да останем в добродетелта и да последваме Бога, Който ни призовава към нея, или да изоставим добродетелта, тоест да живеем порочно и да последваме дявола, който (наистина без принуда) ни приканва към това.

Защото порокът не е нищо друго, освен отдалечаване от доброто, както и тъмнината е отдалечаване от светлината. И така, когато оставаме верни на природата си, ние живеем добродетелно; а когато се отклоняваме от природата си, тоест от добродетелта, достигаем до противоестествено състояние и ставаме порочни.

Разкажанието е завръщане чрез подвижнически живот и трудове от противоестествено в естествено състояние и от дявола при Бога.

Бог създал човека мъж, дарил го с Божествената Си благодат и чрез нея го поставил в общение със Самия себе Си. По силата на тази благодат човекът, като господар, дал имена на животните, които му били дадени като слуги. Защото той бил създаден по образ Божий, бил дарен с разум, мисъл и свобода и поради това естествено получил власт над земните същества от общия Творец и Владетел на всички. Тъй като притежаващият предзнание Бог знаел, че човекът ще извърши престъпление и ще стане подвластен на тлението, Той създал от него жена, подобна нему и негова помощничка. Тя трябвало да му бъде помощничка в това –

човешкият род и след грехопадението да се запази чрез раждане и смяна на поколенията; защото първоначалното образуване на човека е сътворяване, а не раждане. Както сътворяването е първото образуване на човека от Бога, така и раждането е приемствено произхождане на един човек от друг от времето на осъждането му на смърт заради престъплението.

Бог заселил човека в рая, който бил и духовен, и чувствен. Защото, живеейки телесно във вечния рай на земята, духовно той общувал с ангелите, отглеждайки божествени мисли и хранейки се с тях. Той бил гол, понеже бил прост по сърце и водел невинен живот. Посредством творенията той се издигал с мисълта си към Твореца и се наслаждавал и се веселял от съзряването Му.

И понеже украсил човека със свободна воля, Бог му дал закон – да не вкухва от дървото на познанието. Бог даде на човека тази заповед с обещанието, че ако запази достойнството на душата си, тоест ако предостави победа на разума, не забрави Твореца и спазва заповедта Му, ще стане участник във вечното блаженство и ще живее вечно, като застане над смъртта. А ако подчини душата на тялото, и предпочете телесните наслади, и след като не разбере своето достойнство и се уподоби на лишените от разум животни (срв. Пс. 48:13 – слав.), смъкне от себе си ярема на Сътворилия го, презре Божествената Му заповед, ще бъде виновен за смърт и ще се обрече на тление и на необходимостта да се труди, водейки бедствен живот. Защото за човека не било полезно, неизкушен и неизпитан да получи (срв. Сир. 34:10) нетление, за да се не възгордее и падне в еднакво осъждане с дявола (1Тим. 3:6); защото дяволът след самоволното си падение неразкаяно и неизменно затъна в злото. Съответно на това и ангелите, като избрах по своя воля добродетелта, придобиха, при съдействието на благодатта, непоклитима твърдост в доброто.

Затова било необходимо човекът предварително да бъде подложен на изпитание, тъй като неизпитаният и неопитен мъж няма никаква цена. Било необходимо, като постигне съвършенство чрез изпитание, което се състояло в

изпълнение на заповед, да получи безсмъртие като награда за добродетелта. Всъщност, бидейки по природата си нещо средно между Бога и материята, човекът, ако би се отказал от всяко естествено пристрастие към сътвореното битие и би се съединил чрез любов с Бога, би трябвало чрез спазване на заповедта непоколебимо да укрепне в доброто. Но когато вследствие на престъплението почнало да го влече повече към материята и когато умът му се отклонил от своята Причина, тоест от Бога, то тлението станало пристъщо за него, от безстрастен той станал подвластен на страстите, от безсмъртен — смъртен, у него възникнала нужда от съпружество и плътско раждане, поради пристрастие към живота се привързал към удоволствията като към нещо необходимо за живота, и почнал упорито да мрази онези,

които се опитвали да го лишат от тези удоволствия. Любо-вта му вместо към Бога, се насочила към материята, а гневът му, вместо към истинския враг на спасението му, се насочил към подобните нему хора. Така човекът бил победен от завистта на дявола, тъй като завистливият и ненавиждащ прекрасното демон, който сам бил свален долу заради превъзнасянето си, не можел да търпи да получи небесни блага. Ето защо този лъжец прелъстява нещастния (Адам) с надеждата да стане бог, и като го издигнал до върховете на собствената си гордост, го срива в подобна бездна на падението.

Автор: Преп. Йоан Дамаскин

Из: „Точно изложение на Православната вяра“

• ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ •

АБОРТЪТ Е ПОТРЕСАВАЩО УБИЙСТВО

Трябва здраво да се потрудите и да направите всичко по силите си, за да живеете по правилата на Църквата, ако желаете сериозно да се борите с аборта. Днес хората лесно се убиват едни други — родителите убиват собствените си деца. На Света Гора Атон се молим и вие трябва да обясните на хората, че абортът е едно ужасно убийство. Тежка отговорност лежи на раменете на онези, които позволяват абортите. Престъпление то се извършва от лекарите, от родителите и от жената, над която се извършва

аборта. Абортите са забранени в мюсюлманските страни. Но за съжаление в нашите страни, където съхраняваме истинското Православие — те са законни — и това е наистина тъжно. Поради това всички ние трябва да водим борба с убийството, което бива наречено аборт.

Автор: архимандрит Ефрем,

игумен на Ватопедския манастир

Източник: www.pravoslavie.ru

• ДЕТСКИ СВЯТ •

ЗАГУБЕНИЯТ ДЕН

ПРИКАЗКА

При баткото на Виктор дойде един негов приятел, хвърли шапката си на стола и каза:

— Ех, загубих си деня!

Когато приятелят си тръгна, Виктор попита батко си:

— Как така може да се загуби денят? Нима дните не са едни и същи?

— Дните са еднакви по броя часове, от които се състоят, — каза брат му, — но те са различни според делата, които вършим в тях. Ден, в който човек не е направил нищо полезно или не е научил нещо, за да знае повече от вчера, се нарича изгубен ден.

Оттогава Виктор, лягайки си да спи, разказваше на брат си всичко, което е правил през деня, и винаги питаше:

— Нали денят ми не е бил изгубен?

Автор: Валентина Осеева

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Източник: сп. „Камбанка“, бр. 3, 2015 г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

9 ОКТОМВРИ

† 3 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. ап. Яков Алфеев. Преп. Андроник и Итанасия. Гл. 7, утр. ев. 5, ап. 1 Кор. 4:9—16 (с. 394), лит. ев. Ас 7:11—16 (Тип. с. 96)

10 ОКТОМВРИ

* Св. мчци Евлампий и Евлампия. Преп. Теофил Изповедник. Св. 26 прпмчци Зографски

11 ОКТОМВРИ

Св. апостол и дякон Филип. Преп. Теофан Начертаний, еп. Никейски

12 ОКТОМВРИ

Св. мчци Пров, Тарах и Андроник. Преп. Козма, еп. Македонски. Св. Мартин Милостиви

13 ОКТОМВРИ

Св. мчци Карп и Папила

14 ОКТОМВРИ

* Преп. Параскева Петка Търновска. Св. мчци Назарий, Гервасий, Протасий и Целсий (Петковден)

15 ОКТОМВРИ

Преп. Евтимий Нови. Св. Лукиан, презв. Антиохийски

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиян Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg